

Vi prøver:

Leicaflex SL

- et perfekt stykke værktøj fra Wetzlar...

Teknikerne hos Leitz i Wetzlar har ord for ikke at lave kompromisløsninger. Alligevel forekom Leicaflexen, da den kom på markedet i 1964, netop at være et kompromis. Man havde ofret matskiven for at kunne lave den lyseste søger, der nogensinde var set i et eenøjet spejlreflekskamera. Nu har Leicaflex fået en matskive – og det er stadigvæk den mest brillante søger, jeg nogensinde har set.

Denne matskive er i mine øjne en langt vigtigere nyhed end lysmålingen gennem objektivet, selvom den lysmåler, der er sat i Leicaflex SL naturligvis i enhver henseende er perfekt. Men denne matskive! Den er så lys, at motivet næsten forekommer lysere, når det betragtes over søgeren, end når man kigger på det med det blotte øje.

Det er naturligvis et synsbedrag og hænger sammen med, at søgerfeltet er afgrænset. Som sammenligningsgrundlag kan det nævnes, at Leicaflex SL's matskive er lysere, når der sidder et objektivet med blænde 2,8 som største blænde på kameraet, end et hvilket som helst kameras matskive med påsat 1,4 objektivet. Dertil kommer, at det målefelt, der er markeret i matskivens centrum, er forsynet med et finmateret mikroprismærkeraster, der gør, at skarpheden bogstaveligt talt springer i øjnene, når den er korrekt indstillet på motivet.

Det fremgår af det her nævnte, at matskiven i sig selv gør Leicaflex SL til noget ganske særligt. Men det er lige så indlysende, at man også har lov til at vente sig noget ekstraordinært udover dette af et kamera, der koster omkring 50% mere end nogle af de dyreste eenøjede spejlreflekskameraer på markedet.

Leicaflex SL med normalobjektiv koster nemlig ca. 4000 kroner. For alle disse mange penge får man imidlertid også et kamera, der med hensyn til robusthed og betjeningskomfort ligger i absolut topklasse. Hurtigoptrækket er så nøjagtigt gearret, at man knapt kan mærke forskel på, om der er film i kameraet eller ej.

Spejlbevægelsen foregår så blødt, at man knapt mærker nogen vibration. Nu skal det da også indrømmes, at alene kameraets vægt vil opfange en god del af vibrationen, for Leicaflex SL er et udpræget

tungt kamera, med de fordele og ulemper dette indebærer.

På optagelsesplanet er fordelene imidlertid overvejende, fordi det nu engang er lettere at undgå rystede optagelser med et tilpas tungt kamera. Men ellers må denne tyngde jo nok tages som bevis på Leitz' uvilje mod at lave noget, der ikke er robust nok.

Objektiverne er, helt bortset fra, at de tegner så skarpt, som man nu engang venter, at et objektivet fra Leitz skal gøre det, og ikke mindre har den høje kontrast, der er så nødvendig netop for småbilledobjektiver, hvor negativerne jo skal forstørres ret kraftigt – af en fantastisk robust konstruktion. Det er rigtigt, at objektiverne er lige i det tungeste lag, men De kan være helt sikker på, at et Leicaflex objektivet vil gå lige så blødt og slørløst i gængerne om mange år, som det gør, når det er nyt.

Kun een ting ærgrede mig: At tildelingen er så begrænset, at jeg kun havde relativt kort tid til at prøve kameraet, og at der ikke står Leicaflex SL på budgettet i øjeblikket – for det er virkelig et ønske kamera. Nu er De advaret, ifald De skulle få lyst til at gå ind til Deres fotohandler og holde den nye Leicaflex i hånden.

Lysmåleren

Tillægsbetegnelsen SL står for selektiv lysmåling gennem objektivet. Det er altså en spotmåler, der måler et begrænset område af motivet. Det område der måles, svarer i hvert enkelt tilfælde til det runde felt i matskivens centrum, og målevinklen ændres altså i forhold til de brændvidde, der sættes på kameraet.

Dette runde felt er 7 mm stort i søgeren, hvilket svarer til 1/6 af de påsatte objektivs billedvinkel. I praksis betyder det, at man med påsat normalobjektiv i en afstand af 1,20 m netop vil kunne begrænse målingen til en models ansigt.

Det er rigtigt, at den selektive måling stiller større krav til fotografen end gennemsnitsmåleren gør. Til gengæld kan den erfarne vælge netop det motivudsnit til sin måling, der giver ham den bedste eksponeringsring for hvert enkelt motiv, og især ved teleoptagelser er den selektive måling klart overlegen. Ligeså ved modlysoptagelser.

I de fleste kameraer med lysmåling gennem objektivet sidder målecellen eller cellerne i søgerhuset. Det kan have den ulempe, at de slipper lys ind gennem søgerokularet, som kan påvirke måleresultaterne. I Leicaflex SL er målecellen anbragt i kamerahusets bund – under spejlet.

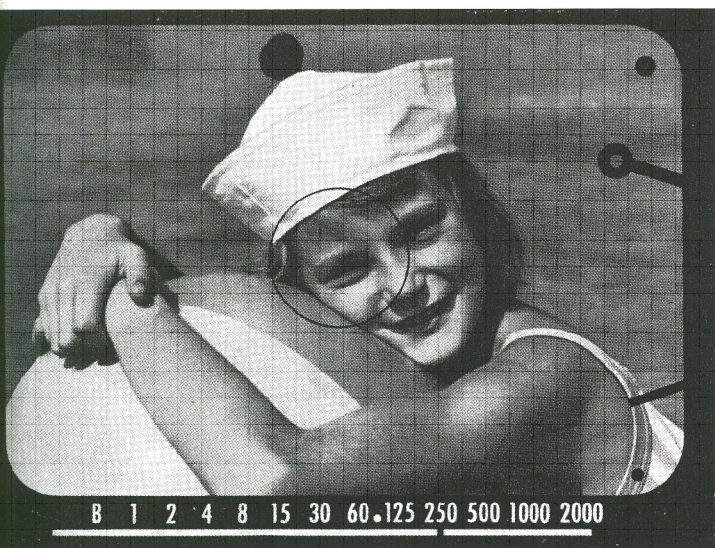
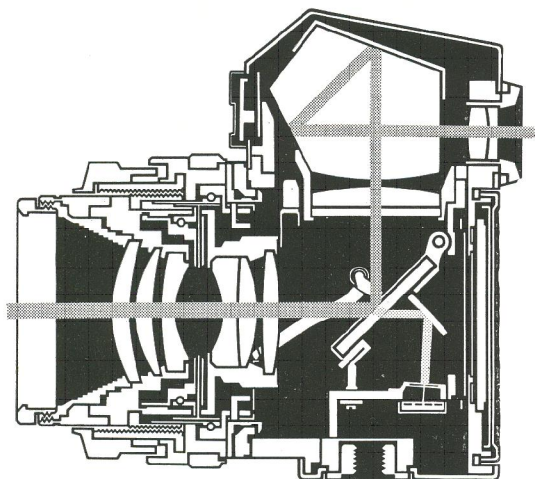
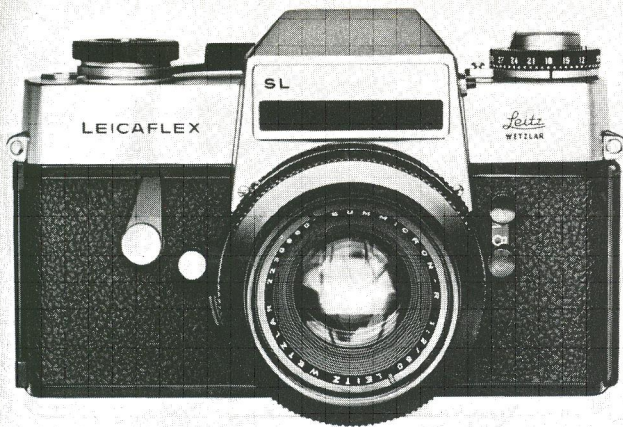
For at denne placering kan virke, har man så måttet gøre svingarmen spejlet delvis gennemsigtigt og placeret et hjælpespejl under svingarmens spejl, der kaster det passerende lys ned mod målecellen. Systemet virker i enhver henseende perfekt. Ud af 6 film, optaget med varierende brændvidder, fik jeg simpelthen 216 korrekt eksponerede negativer.

Hurtigoptrækket virker samtidigt som afbryder for lysmåleren. Når svingarmen trækkes ud i beredskabsstilling, kobles lysmåleren til, og når kameraet ikke er i brug, og svingarmen skubbes ind over kamerahuset, er lysmåleren afbrudt. Man kan altså ikke glemme at slå måleren fra.

Gode betjeningsdetaljer

Som nævnt er betjeningskomforten så perfekt, som man nu engang venter det hos en Leica. Det er næppe muligt at finde noget irritationsmoment, det skulle da være, at indstillingsskiven for filmhastighed faktisk kun kan betjenes ved hjælp af to hænder; men det er en detalje, man er villig til at bære over med, fordi man nu engang kun bruger denne indstilling de få gange, man skifter film(type).

Til gengæld mindes jeg ikke at have set en så ideelt anbragt knap

for manuel nedblænding, som det er tilfældet her. Det er en stor, lettilgængelig knap på husets forside, som man let finder med langemand uden at skifte greb på kameraet under indstillingen.

Om det nye filmilægningssystem er nogen forbedring er ligeledes tvivlsomt, medens tilbagespolingsrattet har en perfekt udveksling. Men i det hele taget må man jo simpelthen forlange, at alle disse tekniske detaljer fungerer perfekt på så dyrt et kamera.

Objektivprogrammet

Objektiverne fra den tidligere Leicaflex **kan** benyttes til Leicaflex SL, men i så fald måles lyset med nedblændet objektiv, idet man påvirker skarphedsdybdeknappen ved målingen. Det er imidlertid muligt at få tidligere Leicaflexobjektiver ombygget hos Leitz, så de fungerer på samme måde som de nye objektiver. Ligeledes kan man som tidligere bruge alle objektiver, der er beregnet til Visoflex spejlhusene, når man bruger et særligt adapter.

løvrigt består objektivprogrammet af: 21 mm Super-Angulon-R 1:4, 35 mm Elmarit-R 1:2,8, Summicron-R 1:2/50 mm normalobjektiv, 90 mm Elmarit-R 1:2,8, 135 mm Elmarit-R 1:2,8, 180 mm Elmarit-R 1:2,8.

Hertil kommer en bælg, der kan benyttes med blænderautomatik i forbindelse med det nye objektiv Macro-Elmar 1:4/100 mm. Den kombination giver mulighed for at lave trinløse indstillinger fra uendeligt til 1:1. 50, 90, 135 og 180 mm objektiverne kan også bruges til næroptagelser i forbindelse med bælg.

Ved hjælp af hurtigfokuseringshåndtaget Televit kan man yderligere bruge Telyt 1:5,6/400 mm og 560 mm samt objektivhovedet fra Telyt 1:4,8/280 mm.

Til 35 og 50 mm objektiverne leveres løse modlysblændere. Når objektivet lægges i samletasken, kan modlysblænder sættes omvendt ned over objektivet. Den passer så perfekt, at kombinationen udgør en helhed. De lange brændvidder har teleskop-modlysblænder, der blot skal trækkes ud ved brug.

Der findes en tre-delt mellemringskombination, der giver optagelsesforholdet 1:1 i forbindelse med normalobjektivet. Til de andre objektiver kan man så vælge den eller de dele af kombinationen, man har brug for. Endelig leveres akromatiske forsatslinser af en så fortrinlig optisk kvalitet, at man allerede ved mellemstor blænde opnår optimal afbildningskvalitet ved næroptagelser.

Af de nævnte objektiver er 21 mm Super Angulon en nykonstruktion. Objektivet er af retrofokus type (afstanden bag objektivet er længere end brændvidden) og kan altså anvendes i forbindelse med kameraets prismesøger. Dette objektiv var ikke kommet til landet til afprøvnings-tiden, men det bliver spændende at se, om det er af samme fremragende kvalitet som Super-Angulon'erne hidtil har været.

Konklusion

Alene på grund af prisen er Leicaflex SL et kamera for de relativt få, der vil ofre noget på, at de **fundamentale** funktioner hos et kamera er perfekte.

Leicaflexen har det som alle ting af virkelig kvalitet: De ser tilsyneladende ikke ud af så meget. Men når en kender får dem i hånden, får han et særligt blik i øjet. Man skal absolut have dette kamera i hånden og gennemgå dets funktioner for at få øje på dets kvaliteter, for man kan få masser af kameraer med flere finesser for langt færre penge.

I dette tilfælde har man imidlertid først og fremmest – uden skelen til prisen – forsøgt at lave et stykke **værktøj**, der gør det lettere at lave **billeder**. Det er lykkedes i fuldt mål.

Helge Jacobsen.